

UZASADNIENIE

D. K. została oskarżona o to, że w dniu 23 sierpnia 2014 r. w Ł. przy ul. (...) prowadziła w ruchu lądowym samochód osobowy marki D. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art.178a §1 k.k.

Wyrokiem z dnia 22 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie VII K 16/15:

1. oskarżoną D. K. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, którym wyczerpała dyspozycję art.178a §1 k.k. i za to na podstawie art.178a §1 k.k. w zw. z art.4 §1 k.k. wymierzył jej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art.69 §1 i 2 k.k. i art.70 §1 pkt 1 k.k. w zw. z art.4 §1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej względem oskarżonej D. K. kary pozbawienia wolności na okres 2 lat próby,
3. na podstawie art.42 §2 k.k. w zw. z art.4 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonej D. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat,
4. na podstawie art.49 §2 k.k. w zw. z art.4 §1 k.k. orzekł od oskarżonej świadczenie pieniężne w wysokości 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,
5. na podstawie art.63 §2 k.k. w zw. z art.4 §1 k.k. zaliczył oskarżonej D. K. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 23 sierpnia 2014 r.,
6. zwolnił oskarżoną D. K. od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie w I instancji, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonej D. K. zaskarżając orzeczenie w całości, zarzucając mu na mocy art.438 pkt 3 k.p.k.:

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżona D. K. dopuściła się zarzucanego jej czynu, wyczerpującego dyspozycję art.178a §1 k.k. (m.in. że po spożyciu alkoholu jechała pojazdem mechanicznym, że świadkowie R. B., S. K. i S. K. widzieli jak pojazd oskarżonej wjeżdżał na stację benzynową),
- obrazę przepisów postępowania:
- art.5 §2 k.p.k. przez jego niezastosowanie,
- art.4, 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokonaną z naruszeniem zasad obiektywizmu, poprzez uznanie dowodów w postaci zeznań świadków stanowiących podstawę ustaleń faktycznych za uzasadniające winę oskarżonej.

Podnosząc ten zarzut obrońca oskarżonej wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanego jej czynu,
- 2) ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu
- 3) zasądzenie na rzecz oskarżonej kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje zgodnie z zestawieniami.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej nie jest zasadna.

Sąd pierwszej instancji w sposób kompletny zebrał materiał dowodowy, wnikliwie go przeanalizował, a stanowisko swoje wyczerpująco uzasadnił. Ocena dowodów dokonana przez sąd rejonowy poprzedzona została ujawnieniem na rozprawie głównej całości okoliczności mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia i poczyniona została z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, nie skutkując błędnymi ustaleniami faktycznymi. Ocena ta jest swobodna i podlega ochronie art.7 k.p.k.

Przeprowadzona analiza zgromadzonych dowodów odnosi się do okoliczności mogących stanowić podstawę ustaleń faktycznych, zawierając zarazem przesłanki dokonanej przez sąd orzekający oceny. Tok rozumowania, zaprezentowany w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, jest czytelny i poprawny logicznie, nie zawiera sprzeczności i dwuznaczności, a wywiedzione wniosku oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach.

Apelacja podnosząca zarzut dowolnej oceny dowodów powinna przedstawiać argumenty uzasadniające tezę, że sposób rozumowania sądu jest niezgodny z zasadami prawidłowego rozumowania, a więc nielogiczny bądź niezgodny z zasadami wiedzy lub doświadczenia życiowego, a tym samym wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów z art.7 k.p.k. Zarzut ten, łączony z art.4 k.p.k., winien wskazywać okoliczności nieprawidłowo ocenione przez sąd orzekający, jednocześnie naruszając zasadę obiektywizmu i pomijając okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zarzut podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonej mający polegać na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów ma jedynie polemiczny charakter. W istocie bowiem argumentacja ta sprowadza się do kwestionowania oceny wiarygodności dowodów w postaci zeznań poszczególnych świadków, w szczególności R. B. (2), S. K. (3) i S. K. (4) oraz R. B. (3), J. P., P. L., W. K. i wyjaśnień oskarżonej.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił depozycje świadków. Zeznania złożone przez R. B. (4), S. K. (3) i S. K. (4) pozostają ze sobą spójne, nie zawierają sprzeczności wewnętrznych. Ich depozycje są logiczne i nie zawierają niezgodności podnoszonych przez obrońcę. Świadkowie ci wskazywali, że samochód prowadzony przez oskarżoną D. K. wjechał na stację paliw S.. W postępowaniu sądowym, wbrew twierdzeniom skarżące, świadkowie potwierdzili te okoliczności. Brak precyzji zeznań na rozprawie spowodowany upływem czasu jest zjawiskiem naturalnym, jednak świadkowie potwierdzili zeznania złożone w dochodzeniu, które w sposób całkowicie spójny ilustrują przebieg wydarzeń.

Świadkowie w sposób zgodny podawali, że oskarżona D. K. znalazła się na stacji S. w czasie, gdy świadkowie już na niej byli. D. (...) wjechał na stację paliw, znalazł się on na tej stacji po ich przyjeździe i zaparkował w ich pobliżu.

Wewnętrzne sprzeczności pomiędzy zeznaniami R. B. (3), J. P. i P. L. poszczególnych świadków złożonymi w toku postępowania przygotowawczego oraz w toku rozprawy przed sądem rejonowym są na tyle istotne, że sąd prawidłowo nie dał im wiary.

W kontekście zeznań z pierwszej grupy wymienionych wyżej świadków znamienne są pierwsze wyjaśnienia oskarżonej (k. 29), z których wynika, że wysiadła z koleżanką z samochodu bezpośrednio po wjechaniu na miejsce parkowania. I właśnie ta relacja całkowicie koresponduje z zeznaniami świadków obecnych na stacji paliw – R. B. (2), S. K. (3) i S. K. (4). Bezpośrednio zaś po tym ze względu na stan oskarżonej doszło do interwencji w/w świadków.

Należy stwierdzić, że sąd rejonowy wyjątkowo starannie i szczegółowo przeprowadził analizę zebranych w sprawie dowodów. Szersze omawianie dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonej, prowadzić by musiało siłą rzeczy do powielania oceny dokonanej przez sąd rejonowy, czego nie ma potrzeby ponownie przytaczać.

Prawidłowo także sąd rejonowy ocenił przedłożone przez biegłych opinie. Konkluzje obu z nich, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie zawierają sprzeczności, które musiałyby skutkować odmówieniem jednej z nich wiarygodności. Opinia przedłożona przez biegłą A. P. zawiera konkluzję podobną do tej przedłożonej przez biegłego P. B.. Chociaż nie zawiera ona rozważań dotyczących twierdzeń świadków R. B. (3), J. P. i P. L., odnosi się do wyjaśnień złożonych przez oskarżoną w toku postępowania przygotowawczego. Opinia ta nie zawiera w swojej konkluzji wariantowości podnoszonej przez obrońcę, jednakże uwzględnia w swej treści wersję najbardziej korzystną dla oskarżonej, zaprezentowaną w jej wyjaśnieniach.

Twierdzenia biegłych pozostają spójne co do faktu, iż D. K. w nocy z 22 na 23 sierpnia 2014 r. spożywała alkohol, prawdopodobnie w postaci dwóch piw. Spożycie przez oskarżoną alkoholu musiało zarazem nastąpić przed tym, gdy kierowała ona pojazdem D. (...) i wjechała na stację paliw S. na ul. (...) w Ł..

Ustalenia poczynione przez sąd orzekający należy zatem uznać za zgodne z zasadami logiki, wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Opierają się one na całościowej ocenie zabezpieczonych dowodów, która nosi wszelkie znamiona swobodnej i jako taka pozostaje pod ochroną art.7 k.p.k. Wywody apelacji stanowią w istocie polemikę z rozstrzygnięciem sądy rejonowego oraz jego uzasadnieniem, będąc próbą przedstawienia odmiennego poglądu na przebieg wydarzeń, który w świetle powyższych uwag nie jest możliwy do zaakceptowania.

Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się także obrazy art.4 k.p.k. Brak jest bowiem argumentacji uzasadniającej stwierdzenie, że sąd pominął jakiegokolwiek okoliczności faktyczne w niniejszej sprawie, naruszając zarazem zasadę obiektywizmu.

Na uwzględnienie nie zasługuje także zarzut obrazy art.5 §2 k.p.k. Wynikająca z niego zasada, że niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego ma zastosowanie wówczas, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż nie można poczynić niewątpliwych ustaleń faktycznych. W takim wypadku obowiązkiem sądu jest przyjąć wersję najkorzystniejszą dla oskarżonego. W omawianej sprawie jednakże takie wątpliwości nie występują.

Prawidłowo zgromadzony i poprawnie rozważony materiał dowodowy pozwolił sądowi rejonowemu na stwierdzenie, iż oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu z art.178a §1 k.k. Brak jest zarazem wątpliwości w sferze ustaleń faktycznych, które należałoby rozstrzygać na jej korzyść. Logiczna ocena materiału dowodowego prowadzi do stwierdzenia, że oskarżona prowadziła pojazd marki D. (...) w stanie nietrzeźwości. Sprzeczności pomiędzy zeznaniami poszczególnych świadków i wyjaśnień oskarżonej oraz opinii biegłych podlegają rozstrzygnięciu w ramach swobodnej oceny dowodów. Dopiero gdy taka ocena nie pozwala na poczynienie pewnych ustaleń faktycznych obowiązkiem sądu orzekającego jest przyjęcie wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego.

W omawianej sprawie nie występowały wątpliwości w sferze ustaleń faktycznych, które należało rozstrzygać na korzyść oskarżonej, rodząc konieczność zastosowania art.5 §2 k.p.k.

Powyższe uwagi prowadzą do konkluzji, iż sąd rejonowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia. Prawidłowo stwierdzono, że oskarżona D. K. dopuściła się zarzucanego jej czynu z art.178a §1 k.k.

Wymierzona oskarżonej reakcja karna w wymiarze kary 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat oraz świadczenia pieniężnego w wysokości 500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej nie nosi znamion niewspółmierności, a z pewnością niewspółmierności rażącej, która musiałaby rodzić konieczność modyfikacji zaskarżonego wyroku w tym zakresie z urzędu. Orzeczona reakcja karna została należycie i wyczerpująco uzasadniona, respektując dyrektywy wymiaru kary określone w art.53 k.k. Sąd pierwszej instancji prawidłowo uzasadnił przyjęcie, że wobec D. K. występuje tzw. pozytywna prognoza kryminologiczna, stanowiąca podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Z podanych wyżej względów Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniesionej apelacji.

Zgodnie z art.636 §1 k.p.k., biorąc pod uwagę wynik postępowania odwoławczego, Sąd drugiej instancji zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na które składają się opłata 120 złotych na podstawie art.2 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1973 Nr 27, poz.152 z późn. zm.) oraz 20 złotych tytułem ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym i sądowym.